

ΝΤΑΒΙΝΤΕ ΜΟΡΟΖΙΝΟΤΟ

NEMO

ΤΟ ΝΗΣΙ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Η ΤΡΙΤΗ και
τελευταία ιστορία
του αγοριού που
θα γίνει ο θρυλικός
καπετάνιος του
Ναυτίλου!

ΕΝΑ Η ΒΑΡΚΑ

Το πρωινό της 3ης Μαρτίου 1830 ξεκίνησε με μια λεπτή φέτα φεγγαριού και ένα ποτάμι με παγωμένα δόντια.

Ο Ντανιέλ Λακρός γλίστρησε έξω από την καλύβα στο κρύο που σε τρυπούσε όπως η μύτη ενός βέλους και φόρεσε το γούνινο καπέλο του. Του το είχε χαρίσει η Μίριαμ, η κόρη του ραβίνου, λίγο προτού φύγουν από την Πράγα. Και όταν ο Ντανιέλ τής είχε πει αντίο, εκείνη είχε σηκωθεί στις μύτες και του είχε δώσει ένα φιλί στην άκρη των χειλιών. Ένα φιλί που εξακολουθούσε να τον καίει όλη τη μέρα και την επόμενη, και εκείνη που ακολούθησε.

Πόσο διαφορετική ήταν εκείνη η ανάμνηση από το κρύο που ένιωθε τώρα, σκέφτηκε φυσώντας τα παγωμένα χέρια του για να τα ζεστάνει.

Ήταν ψηλός και κοκαλιάρης, με μια τούφα ανοιχτόχρωμων μαλλιών να πετάει από το καπέλο του, και μάτια ακό-

μα πιο ανοιχτά, σχεδόν λευκά στο γκρίζο φως της αυγής. Φορούσε ένα πάνινο παντελόνι πάνω από την πιτζάμα του, δερμάτινες φθαρμένες μπότες και ένα πανωφόρι που μύριζε αποξηραμένο ψάρι. Συμβαίνουν αυτά όταν, αντί να αγοράζεις ρούχα από κάποιον ράφτη, φοράς αυτά που βρίσκεις στον δρόμο και συγκεκριμένα στην εγκαταλειμμένη καλύβα ενός ψαρά.

Ο Ντανιέλ προχώρησε μέσα στο χιόνι, μέχρι την προβλήτα όπου ήταν δεμένη η βάρκα. Την έλεγαν *Μίριαμ*, όπως την κόρη του ραβίνου, και ήταν μια χαμηλή βάρκα με μια ρόδα στο πίσω μέρος. Τον χώρο καταλάμβαναν σχεδόν εξ ολοκλήρου ένας μαύρος λέβητας και μια κοντόχοντρη καμινάδα, πλάι στην οποία υψωνόταν ο ιστός και δύο διδυμα πανιά, ψηλά και λεπτά σαν τις κεραίες ενός γρύλου. Στην πρωινή παγωνιά έμοιαζαν καλυμμένα από σκόνη διαμαντιών.

«Άα-σχη-μα τα πράγματα» είπε σιγανά ο Ντανιέλ.

Στη διάρκεια της νύχτας η θερμοκρασία είχε πέσει κάτω από το μηδέν και οι όχθες του ποταμού είχαν παγώσει, παγιδεύοντας τη βάρκα ανάμεσα σε διάφανους σταλακτίτες. Για να ελευθερώσουν το σκάφος, έπρεπε να ρίξουν πολλή δουλειά και η δουλειά αυτή σίγουρα θα έπεφτε πάνω του.

«Η γνωστή ατυχία».

Ο Ντανιέλ και οι φίλοι του είχαν αφήσει την Πράγα πριν από τέσσερις μέρες και όλον εκείνο τον καιρό είχαν αναπλεύσει τον Μολδάβα για λίγο παραπάνω από εκατόν πενήντα χιλιόμετρα. Είχαν συναντήσει πάγο σε ένα ποτάμι που συνήθως δεν πάγωνε, κακοκαιρία και διάφορα

εμπόδια. Ο Ντανιέλ αναρωτιόταν αν θα είχαν φτάσει νωρίτερα πηγαίνοντας με τα πόδια.

Από τη βάρκα ακούστηκε ένας θόρυβος, τρίξιμο από ξύλα και σιδηρικά, κι έπειτα εμφανίστηκε ένα μαλλιαρό κεφάλι στο χρώμα της στάχτης, με δύο κατάμαυρα μάτια και μύτη, και κρεμαστά αυτιά. Το μεγαλόσωμο σκυλί γάβγισε και η άκρη της ουράς του κουνιόταν στον αέρα σαν χαιρετισμός.

«Ναι, ναι» έκανε ο Ντανιέλ. «Καλημέρα και σε σένα, Ναυτίλε. Συγγνώμη αν σε ζύπνησα».

Το θιβετιανό μαστίφ τον κοίταξε με εκείνη τη σκυλίσια έκφραση που σήμαινε ότι δεν κοιμόταν, ότι ήταν ένας φύλακας συνεχώς σε επαγρύπνηση.

«Καλύτερα να πιάσουμε δουλειά, λοιπόν. Τι λες;»

Ο Ντανιέλ πήδηξε μέσα στη βάρκα και μετακίνησε ένα πανί που είχε κοκαλώσει από το κρύο. Έβγαλε ένα καμάκι, έσκυψε προς τα εμπρός και άρχισε να σπάει τον πάγο.

Κάποτε, πριν από –όχι και τόσο πολύ– καιρό, η Άσλιν Τέιλορ Γούντσγουορθ ήταν ένα κορίτσι με μακριές ξανθές μπούκλες, που είχε τρόπους, ήξερε να χαμογελά την κατάλληλη στιγμή και να τρώει κρατώντας τους αγκώνες της κολλημένους στα πλευρά της.

Εκείνο το πλούσιο και κάπως κακομαθημένο κορίτσι, κόρη ενός από τους ισχυρότερους άντρες της Αμερικής, μόνο αμυδρά έμοιαζε πλέον με τη νεαρή κοπέλα που ήταν τυλιγμένη σε μια χοντρή κουβέρτα και χοροπηδούσε στο χιόνι βγάζοντας χαρούμενες κραυγούλες.

Η Άσλιν κρατούσε ένα αλουμινένιο κατσαρολάκι. Το γέμισε με χιόνι και γύρισε στην καλύβα, στα ζεστά. Μπορεί έξω να είχε ξημερώσει για τα καλά, αλλά το δωμάτιο ήταν σκοτεινό και η μυρωδιά του χαλασμένου ψαριού αποπνικτική. Η φωτιά, σε μια γωνία, σιγότριζε με φλόγες αβέβαιες. Η Άσλιν ακούμπησε το κατσαρολάκι της και ανακάτεψε με ένα ξυλαράκι μέχρι να λιώσει το χιόνι και να αρχίσει να βράζει το νερό.

Αυτό πήρε αρκετή ώρα και τότε το κορίτσι έβαλε μέσα στο αχνιστό υγρό ένα σακουλάκι γεμάτο από φύλλα τσαγιού. Έπειτα σκούνηξε με το χέρι τον φίλο της, που κοιμόταν: «Ει, ξύπνα!».

«Εεε;» μουρμούρισε το κοιμισμένο αγόρι.

«Το τσάι είναι σχεδόν έτοιμο! Σήκω!»

Ο άλλος ανακάθισε τρίβοντας τα νυσταγμένα ακόμα μάτια του. Στο μισοσκοτάδο του δωματίου έμοιαζε ακόμα πιο μικρός και νέος απ' ό,τι συνήθως. Μερικές φορές η Άσλιν δυσκολευόταν να πιστέψει ότι εκείνο το βατραχάκι με το σκούρο δέρμα υπήρξε, κάποτε, συμμαθητής της στο ονομαστό κολέγιο Πεμπέφ.

«Ξύπνιος είμαι!» είπε το αγόρι.

«Φυσικά, πρίγκιπά μου».

«Μη με λες έτσι. Είμαι ο Νέμο».

«Είσαι, όμως, και πρίγκιπας. Η Αυτού Μεγαλειότης Ντακάρ, που ταξιδεύει για να βρει τον χαμένο θησαυρό και να σώσει το βασίλειο του Μπούντελκαντ... Δεν είναι ρομαντικό;» τον πείραξε εκείνη.

«Όχι, δεν είναι, κι εσύ δεν πρέπει να μιλάς τόσο δυνατά...»

Η Άσλιν γέλασε και ανασήκωσε τους ώμους: «Ποιος λες να μας ακούσει; Βρισκόμαστε στη μέση του πουθενά...».

«Και θα παραμείνουμε, αν δεν αποφασίσετε να κουνηθείτε!» φώναξε ο Ντανιέλ.

Είχε εμφανιστεί ξαφνικά στο κατώφλι και μαζί του μπήκε στην καλύβα μια ριπή του πιο παγωμένου ανέμου που είχε νιώσει ποτέ της η Άσλιν.

Ο Ντανιέλ, αντίθετα, δεν έδειχνε να δίνει σημασία στη θερμοκρασία. Είχε βγάλει το πανωφόρι του και ήταν αναψοκοκκινισμένος.

«Μπες μέσα, θα κρυώσεις» του είπε η Άσλιν.

«Εγώ; Σιγά!»

«Κι έπειτα, είναι έτοιμο το τσάι».

«Εντάξει, τότε. Κάντε στην άκρη».

Το τσάι είχε μια ανεπαίσθητη επίγευση πέστροφας, ακριβώς όπως και τα παξιμάδια και το κατσικίσιο τυρί. Στην πραγματικότητα, όλα σε εκείνη την καλύβα είχαν γεύση πέστροφας (συμπεριλαμβανομένης, προφανώς, και της πέστροφας στα κάρβουνα που είχαν φάει το προηγούμενο βράδυ) και ο Ντανιέλ δεν έβλεπε την ώρα να αφήσουν πίσω τους εκείνο το καταραμένο ποτάμι και να βρεθούν πίσω στον πολιτισμό. Σε κάποιο μέρος με δρόμους, άμαξες και ίσως ένα άνετο πανδοχείο.

Ήταν η δεύτερη φορά που το αγόρι ταξίδευε μαζί με τον Νέμο, την Άσλιν και τον σκύλο, τον Ναυτίλο. Η πρώτη ήταν

περίπου δύο μήνες νωρίτερα, όταν το είχαν σκάσει μες στη νύχτα από το κολέγιο όπου φοιτούσαν –ή, για την ακρίβεια, όπου φοιτούσαν ο Νέμο και η Άσλιν, ενώ ο Ντανιέλ δούλευε ως βαλές–, κοντά στο Παρίσι. Αποκεί είχαν κατευθυνθεί στην Πράγα, διασχίζοντας τον Μέλανα Δρυμό και ένα σωρό άλλα ακατοίκητα μέρη πάνω σε ένα αερόπλοιο που είχε φτιάξει ο Νέμο. Εκείνη η πρώτη περιπέτεια είχε τελειώσει με μια σύγκρουση στον πύργο του ρολογιού της Πράγας, στην οποία είχαν κινδυνεύσει να πεθάνουν.

Ο Ντανιέλ δεν πίστευε ότι ένα ταξίδι μπορούσε να εξελιχθεί χειρότερα, όμως εκείνη η νέα αποστολή αποδεικνυόταν ακόμα πιο δύσκολη. Για να φτάσουν, δε, στον τελικό προορισμό τους, τη Βενετία, μετά τον ποταμό θα έπρεπε να βρουν έναν τρόπο να διασχίσουν τις απέραντες γερμανικές κοιλάδες και έπειτα τις Άλπεις.

«Τι σκέφτεσαι;» τον ρώτησε η Άσλιν.

«Τι μπορούμε να κάνουμε» απάντησε ειλικρινά ο Ντανιέλ. «Σύμφωνα με τον χάρτη, μπορούμε να ακολουθήσουμε νότια τον Μολδάβα για περίπου πενήντα χιλιόμετρα ακόμα κι έπειτα...»

«Έπειτα;»

«Πρέπει να αφήσουμε τη βάρκα και να προχωρήσουμε με τα πόδια μέσα στο χιόνι. Μας πήρε βδομάδες ολόκληρες να φτιάξουμε εκείνο το καταραμένο ατμόπλοιο και τώρα πρέπει να το εγκαταλείψουμε. Τι κρίμα!»

Η Άσλιν έκλεισε τα μάτια. Ο Νέμο κούνησε το κεφάλι. «Δεν θα αφήσουμε τη βάρκα».

Ο Ντανιέλ τον κοίταξε: «Α, μπα;».

«Όχι. Όπως είπες κι εσύ, κάναμε πολύ κόπο για να το ξεφορτωθούμε τώρα».

«Δηλαδή θέλεις να το φορτώσουμε σε μια άμαξα και να το σέρνουμε πίσω μας μέσα στα βουνά; Ή μήπως έχεις κάποιον άσο στο μανίκι;» είπε χαζογελώντας ο Ντανιέλ. «Ακόμα μία φανταστική έκπληξη του Νέμο!»

«Περίπου. Δεν είναι έκπληξη, όμως. Η Άσλιν τα ξέρει ήδη όλα».

Ο Ντανιέλ ξαφνικά σκοτεινίασε. «Η Άσλιν; Αλήθεια; Ξέρεις εσύ για τι πράγμα μιλάει ο Νέμο;»

«Ίσως...» παραδέχτηκε το κορίτσι.

«Και δεν μου έχετε πει τίποτα; Γιατί...»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Γιατί, Ντανιέλ, επίτρεψέ μου να σου πω, μερικές φορές ο χαρακτήρας σου είναι πολύ επικίνδυνος. Συνήθως χάνεις την ψυχραιμία σου. Και φοβηθήκαμε ότι η έκπληξη του Νέμο θα σου ταράξει τα νεύρα!»

«Και έτσι με κρατάτε στο σκοτάδι μέχρι να είναι πολύ αργά για να διαμαρτυρηθώ; Αυτό είναι το σχέδιό σας;»

«Πάνω κάτω».

Ο Νέμο έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκο ένα ρολό με κιτρινισμένες σελίδες. Ήταν οι χάρτες της περιοχής και το αγόρι τους άπλωσε στο πάτωμα. Έπειτα έδειξε ένα σημείο κατά μήκος της ελικοειδούς ροής του Μολδάβα.

«Ορίστε» είπε. «Εμείς πρέπει να είμαστε κάπου εδώ. Και σήμερα, με λίγη καλή τύχη, θα πρέπει να φτάσουμε εδώ». Έδειξε μια κοντινή πόλη. Το όνομα, γραμμένο με στριφο-

γυριστά γράμματα, ήταν: *České Budějovice*, Τσέσκε Μπου-ντεγιοβίτσε.

«Μάλιστα» είπε η Άσλιν. «Και για να βρούμε το κατάλληλο μέρος, μέχρι πού πρέπει να φτάσουμε;»

«Τουλάχιστον εδώ» είπε ο Νέμο δείχνοντας μια άλλη πόλη λίγο πιο νότια: *Český Krumlov*, Τσέσκι Κροομλόβ. «Έπειτα η ροή του ποταμού γίνεται πιο γρήγορη και απότομη, οπότε κινδυνεύουμε να μην τα καταφέρουμε».

«Εντάξει, τότε θα προσπαθήσουμε σε αυτό το σημείο του ποταμού, ανάμεσα στις δύο πόλεις».

«Ακριβώς».

Ο Ντανιέλ δεν είχε καταλάβει ούτε λέξη από εκείνη την παράλογη συζήτηση και δεν ανεχόταν που οι φίλοι του τού είχαν κρατήσει κάτι τέτοιο κρυφό.

Έβγαλε το πάνω μέρος της πιτζάμας του και φόρεσε το πουκάμισο και το σακάκι με ουρά που, κάποτε, αποτελούσε τη στολή του ως βαλέ στο κολέγιο Πεμπέφ. Έπειτα, πήρε ένα αστείο, πολύχρωμο παπιγιόν και το έδεσε στον λαιμό του. Ακόμα και σε ένα μέρος άγριο σαν αυτό, ένας άντρας έπρεπε να σκέφτεται την κομψότητά του.

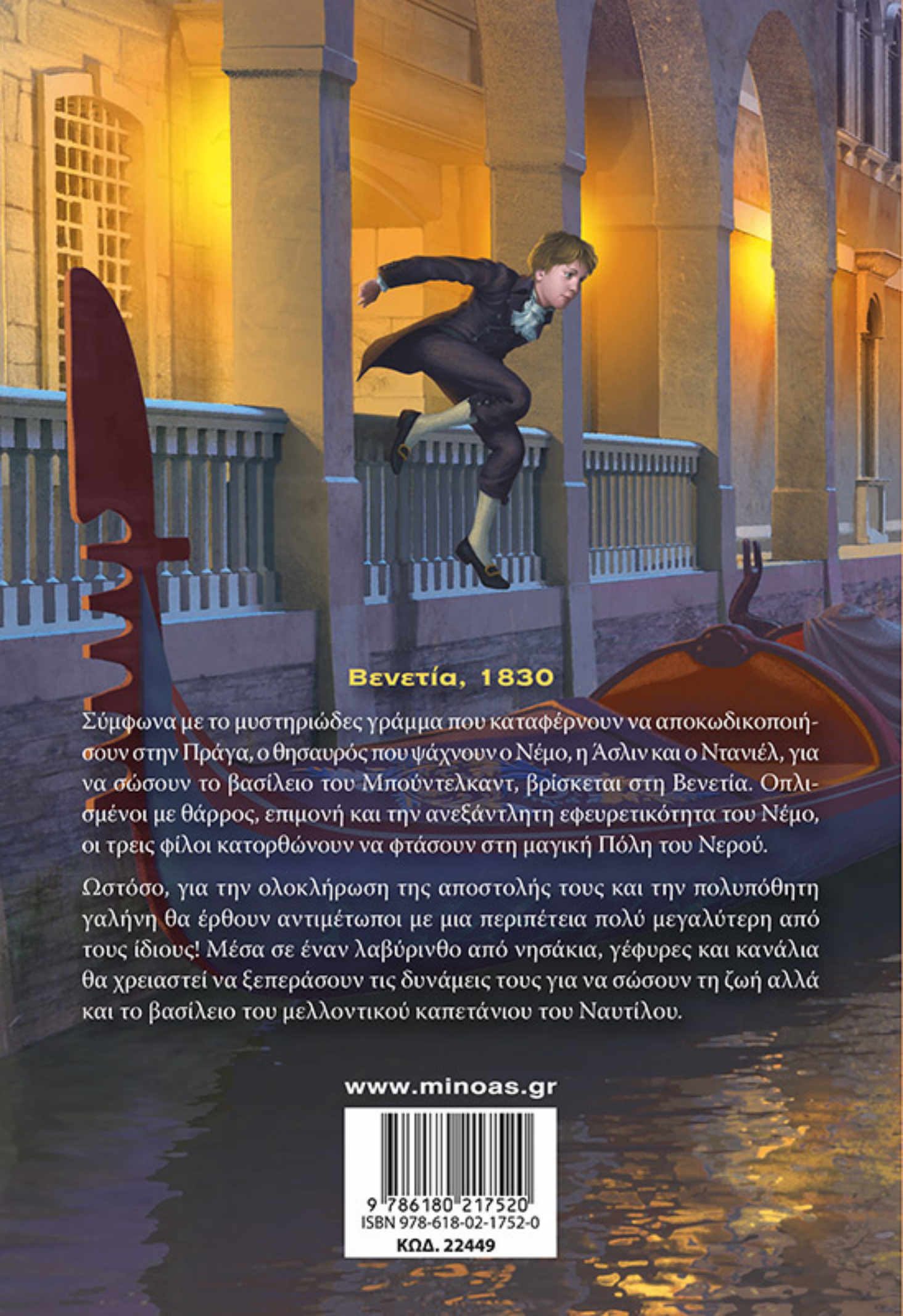
«Θέλετε να εξηγήσετε και σε μένα;» ρώτησε τελικά.

«Αργότερα» απάντησε ο Νέμο.

«Ίσως» γέλασε η Άσλιν.

Ο Ντανιέλ τούς κοίταξε, πρώτα τον έναν κι έπειτα την άλλη. «Να πάρει η ευχή!» έκανε.

Έπειτα γύρισε την πλάτη και βγήκε πάλι από την καλύβα. Στον αέρα.

Βενετία, 1830

Σύμφωνα με το μυστηριώδες γράμμα που καταφέρνουν να αποκωδικοποιήσουν στην Πράγα, ο θησαυρός που ψάχνουν ο Νέμο, η Άσλιν και ο Ντανιέλ, για να σώσουν το βασίλειο του Μπούντελκαντ, βρίσκεται στη Βενετία. Οπλισμένοι με θάρρος, επιμονή και την ανεξάντλητη εφευρετικότητα του Νέμο, οι τρεις φίλοι κατορθώνουν να φτάσουν στη μαγική Πόλη του Νερού.

Ωστόσο, για την ολοκλήρωση της αποστολής τους και την πολυπόθητη γαλήνη θα έρθουν αντιμέτωποι με μια περιπέτεια πολύ μεγαλύτερη από τους ίδιους! Μέσα σε έναν λαβύρινθο από νησάκια, γέφυρες και κανάλια θα χρειαστεί να ξεπεράσουν τις δυνάμεις τους για να σώσουν τη ζωή αλλά και το βασίλειο του μελλοντικού καπετάνιου του Ναυτίλου.

www.minoas.gr

9 786180 217520
ISBN 978-618-02-1752-0

ΚΩΔ. 22449